

Lucien Leuwen, p. 155

Ani Stendhal ani Lucien tedy nemohou souhlasit s demokracií - „příliš hrubou pro jejich způsob cítění“, s tímto režimem, ve kterém není důležité, tak jako v Americe, za co lidé stojí, ale kolik jich je. Pokaždé, když oba zatouží přeplout Atlantik, jsou přesvědčeni, že by za oceánem žili mezi spravedlivými a naprosto rozumnými lidmi. Ale vzápětí si uvědomí, jaká nuda by je pohltila ve společnosti, které chybí kouzelný půvab a vytříbenost. Podle nich by bylo ideální, kdyby se republikánský duch jejich století snoubil s monarchistickými mravy století předešlého. Protože ale k takovému spojení pravděpodobně nedojde, nezbyvá jim než pokusit se uniknout z reálného světa.

Pro Stendhala ani pro jeho hrdinu tedy neexistuje žádné vhodné prostředí. Lucien má rád lid, ale nechce se s ním příliš stýkat; srdcem republikán, tento Brutus klidně poklonkuje v salónech legitimistů; zbožňuje Napoleona, ale odpuzuje ho krutovláda; je demokratem, který by nesl žít v americké fádnoti; je rozpolcenou bytostí, která nikde nenachází svůj rovnovážný bod, a nadto nenávidí falešnou rovnováhu buržoazní monarchie.

Nepřesnost jen v komentáři 1, velmi pěkné A-